

DESIRE®

Maureen Childová
Irská balada

 HARLEQUIN®
TM

MAUREEN CHILDOVÁ

IRSKÁ BALADA

PŘEKLAD

FILOMENA FILIPOVÁ

Milá čtenářko,

možná už si balíte zavazadla na vytouženou dovolenou, nebo si už dokonce užíváte někde u vody, či v tichu přírody. Možná si naopak dáváte do těla při zvelebování chaty či chalupy. Každopádně ať tak či onak, k létu neodmyslitelně patří i příjemný relax s knihou, a od toho tady jsou mé příběhy. Čekají na Vás krásní, charismatičtí, úspěšní a bohatí hrdinové a cílevědomé, půvabné a úspěšné hrdinky, mezi kterýmižto to jiskří, div nevzplanou stránky knihy. A i když víte, že láska v mých příbězích vždycky zvítězí, stejně je hezké a příjemné sledovat, jak ti dva po určitých omylech a nedorozuměních nakonec stejně najdou cestu jeden k druhému. A tak to má být.

Užívejte si krásně léto i četbu.

S láskou

Váš Harlequin

Maureen Childová

IRSKÁ BALADA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Up Close and Personal

První vydání:
Harlequin Books, 2012

Překlad:
Filomena Filipová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2012 by Maureen Child
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026 (Irská balada: 2014 by Harlequin Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S. A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakémkoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2921-3 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2922-0 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2923-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Lauro, vím, že jsi tam!“

Ronan Connolly několikrát zabušil na modré vchodové dveře a na chvíli se zaposlouchal. Zvenitř se neozval ani hlásek, ačkoliv moc dobře věděl, že je Laura doma. Sakra, skoro *slyšel*, jak dýchá přitisknutá z druhé strany dveří.

Zatracená tvrdohlavá ženská. Jak si mohl někdy myslet, že právě tahle vlastnost ho přitahuje? Teď se mu její neústupnost pěkně vymstila.

Vteřiny ubíhaly a v domě bylo naprosté ticho, které ho přivádělo k šílenství. Okem mrkl na zářivě žlutý volkswagen zaparkovaný na ulici před domem, který patřil Lauře, a pak se znovu soustředil na vchodové dveře.

„Nedělej, že nejsi doma. Tvoje mizerný auto stojí na ulici, Lauro.“

Konečně se za dveřmi ozval tichý hlas. „Tady v Americe tomu říkáme příjezdová cesta, Ronane. Copak jsi zapomněl? Tady nejsi v Irsku.“

„No, bohužel.“ Dlaní si přešel po tváři a obrátil oči v sloup. Kdyby teď byli v Irsku, měl by na své straně nejméně polovinu obyvatel městečka Dunley a určitě by ji přiměl, aby ty zatracené dveře otevřela.

„Slyšela jsem to,“ řekla. „Klidně si naskoč do jednoho z těch svých soukromých letadel a vrať se do země předků, kdykoliv se ti zachce!“

Kéž by to bylo tak jednoduchý, pomyslel si Ronan. Přišel sem do Kalifornie, aby tu otevřel pobočku firmy, a dokud společnost COSAIN nepoběží tak, jak by měla, nehne se odtud. V tuhle chvíli už toho všeho měl dost a neměl vůbec náladu zaobírat se nějakými ženskými.

Posledních šest týdnů strávil na cestách po Evropě jako bodyguard šestnáctileté popové hvězdičky, jejíž zpěv ho pobuřoval a rozčiloval stejně jako její nevybíravé chování. Společně se svou chamtivou matkou ho donutila k rozhodnutí s touhle prací skoncovat. Když se konečně vrátil do Ameriky, doufal, že tu najde klid. Řád. A místo toho...

Zaskřípal zuby, zhluboka se nadechl a počítal do deseti. Pak to zkusil ještě jednou. „Sakra, ať už tomu říkáš, jak chceš, Lauro, auto máš tady a jsi doma.“

„Mohla jsem být někde pryč!“ vykřikla. „To tě nenapadlo? Mám tady totiž spoustu přátel, víš?“

V Ronanovi narůstal vztek, ale přinutil se ho potlačit.

„Ale nikam jsi neodešla, co?“ zeptal se téměř klidně, za což se v duchu pochválil. „Jsi doma a přivádíš mě k šílenství. Nutíš mě, abych tu křičel na ty pitomý zavřené dveře, takže před všemi sousedy vypadám jako idiot.“

„Nemusíš křičet jako na lesy, slyším tě,“ odpověděla a její hlas byl zpoza zavřených dveří slyšet celkem zřetelně.

Laura Pageová bydlela v jednom z městských domků v hezké uličce v Huntington Beach v Kalifornii. Když poprvé tohle místo uviděl, připadalo mu okouzlující. Teď ho však proklínal a dával mu za vinu, že se ocitl v takové nepříjemné situaci.

Úzkou uličkou se proháněl studený oceánský vítr a nepříjemně chrastil téměř holými větvemi jilmů stojících před Lauřiným domem. Zlověstné šedivé

mraky nad Ronanovou hlavou věstily brzkou bouři. Doufal, že až spustí, nebude už muset stát na otevřené verandě.

„Jo, stejně jako mě slyší všichni sousedi.“ Krátce kývl na pozdrav muži, jenž se zaujetím stríhal živý plot, jako by ho chtěl úplně zlikvidovat. „Proč, proboha, neotevřeš ty dveře, abychom si mohli promluvit? V soukromí.“

„Nemám ti už co říct.“

Ronan se krátce zasmál. *To je snad poprvé od chvíle, co tě znám*, řekl si v duchu. Paličatější ženu snad ještě nepotkal. Zpočátku se mu na ní líbilo, že si stojí za svým názorem, protože už měl po krk usmívajících se bezduchých žen, které souhlasily se vším, co řekl, a smály se slabomyslným vtípkům, jen aby mu lichotily.

Laura taková nebyla.

Od první chvíle, kdy ji uviděl, byla neústupná, hádává a netečná vůči jeho bohatství a postavení. Líbily se mu jejich slovní přestřelky, obdivoval její bystrou mysl a pěkně ostrý jazýček. A obdivoval ji ještě víc, když ji po nějaké době dostal do postele.

Zadíval se na tučt červených růží v ruce a říkal si, že byl pořádný pitomec, když si myslel, že se takováhle žena nechá přesvědčit nějakou kyticí a sladkými řečičkami. Sakra! Vždyť tu kytku ještě ani neviděla. A jestli to takhle půjde dál, tak ani neuvidí.

Zhluboka se nadechl, aby uklidnil podrážděné nervy, a trochu ztišil hlas. „Dobře víš, proč jsem tady. Takže otevři ty dveře, ať to máme za sebou.“

Na druhé straně dveří bylo chvíli ticho. „Nedostaneš ho.“

„Cože?“

„Slyšel jsi mě,“ odsekla a Ronan přimhouřil oči a nelítostně se zadíval na dveře, jako by viděl ženu stojící za nimi.

„Jasně, slyšel jsem tě, ale to nemůžeš myslet vážně. Přišel jsem si jen pro to, co mi patří, a neodejdu odsud dřív, dokud to nedostanu.“

„Co ti *patří*? Byl jsi pryč celé dva měsíce, Ronane. Jak se vůbec opovažuješ přemýšlet o tom, že ti tu ještě něco *patří*?“

Vztekle odhodil růže na zem a opřel se dlaněmi o dveře. „Lauro, seděl jsem v tom mizerném letadle deset hodin a celou tu dobu poslouchal kvílení šestnáctileté holky, která mi vykládala, proč by ji měli všichni obdivovat. Na druhý straně si její matka stěžovala na všechno kolem sebe, od pitomý plastový láhve s vodou až po příliš nacpaný polštář, který jí letuška přinesla. Mám toho všeho až po krk, lásko. Jediná myšlenka, která se mi v posledních týdnech honila hlavou, byla, abych se už konečně dostal domů a vzal si svého *psa*. Bez něj se odsud nehnu ani na krok.“

Najednou se dveře rozlétly a v nich se objevila Laura. Sto sedmdesát pět centimetrů vysoká blondýnka s blankytně modrýma očima, tak zářivýma a krásnýma jako letní obloha. Dokonce i v džínsech a bílé bavlněné košili dokázala každému chlapovi vyrazit dech. Ronan nebyl výjimkou.

Jednou rukou držela kliku, druhou se opírala o zárubeň, jako by mu chtěla bránit ve vstupu dovnitř, kdyby ho to náhodou napadlo.

Podíval se dolů a prohlížel si *svého* psa, kterému dal jméno Hafan. Díval se na Lauru s otrockou odaností a jeho si ani nevšiml. Zamračil se. „Uběhne pár týdnů a ty mě pustíš z hlavy?“ zeptal se psa zničným hlasem. „Copak takhle se chová nejlepší přítel člověka?“

Hafan zakňučel a přitiskl se k Lauřině noze ještě těsněji, až málem zavravorala.

„*Nejlepší přítel* by ho nikdy neopustil,“ vyštěkla Laura.

„Nenechal jsem ho přece napospas přírodě a ne-
nutil ho, aby si obstarával potravu lovem,“ opáčil Ro-
nan. „Staral se o něj bratranec Sean –“

„Jo, který mi ho tu nechal, když se musel vrátit
zpátky do Irska. Jak vidíš, Hafan je tu v pohodě. Je
tady se mnou šťastný.“

„Možná,“ zavrčel Ronan a střelil po nevěrném psu
zlostným pohledem. „Ale není tvůj.“

„Je v mém domě. Takže vlastně můj je.“

„Je tady jenom proto, že tě Sean požádal, jestli by
ses o něj nepostarala, dokud se nevrátím.“

Za tohle má Sean u Ronana pořádný štouchanec.
Když se totiž musel nečekaně vrátit do Irska, požá-
dal Lauru, zda by se o Hafana nepostarala. Když to
Ronan zjistil, nedalo se s tím už nic dělat. Jistě, pro
psa to bylo to nejrozumnější řešení. Ale pro Rona-
na?

Neviděl se s Laurou od chvíle, kdy se s ní téměř
před dvěma měsíci rozešel. Nemohl však říct, že by
ji ze své mysli vytěsnil. Sakra, vzal práci bodyguarda
puberťácké zpěvačky radši sám, než aby ji přenechal
jednomu ze svých zaměstnanců, a to jen proto, aby
byl co nejdál od ženy, která teď stála před ním. Sice
ji neměl na očích, ale nepomohlo mu to. Stále na ni
myslel, každou noc se vkrádala do jeho snů. Každé
ráno se probouzel nevyspalý, neodpočinitý a určitá
část jeho těla po ní toužila.

Dokonce i teď svěží, lehce květinová vůně útočila
na jeho smysly, jako by v něm chtěla probudit všech-
ny vzpomínky – jak se jí dotýkal, ochutnával ji, milo-
val se s ní...

„Ronane,“ prohlásila klidně a přerušila tak tok
jeho myšlenek, „oba víme, že Hafanovi je se mnou
líp. Nejsi zrovna ten nejlepší psí páníček –“

„Nejsem žádný páníček. Jsem jeho majitel,“ opáčil
Ronan.

Tu poznámku ignorovala. „Budeš se muset zanedlouho vrátit do Irska a –“

„Hafana si vezmu s sebou,“ dokončil za ni.

Po pravdě řečeno, nikdy nepřemýšlel, co s Hafanem udělá, až nastane čas vrátit se. Teď mu rozhodnutí vzít si ho k sobě připadalo tím nejlepším. Dokonce i boj se zákony ohledně karantény při převozu psa do Irska se mu zdál jako procházka růžovou zahradou ve srovnání s bojem s Laurou Pageovou. Pevně stiskl čelisti a zadíval se do klidných hlubin modrých očí. Přemýšlel, zda o něj opravdu nemá zájem, nebo zda to jen hraje. Copak na něj tak rychle zapomněla? Tak rychle ho hodila přes palubu?

Snažil se potlačit vzpomínky na krásné společné chvíle a prohlásil: „Hafan je můj. Chtěl jsem ho vzít s sebou do Irska. Na tom se nic nezměnilo.“

„Ale změnilo,“ řekla a přistoupila k němu. Pes, který se opíral o její nohu, zavrával. „Už doma jednoho psa máš, nemám pravdu?“

„Jo, Deirdre.“

„A kdys ji viděl naposledy?“

„To s tímhle nemá nic společného.“

„Ale ano, to s *tímhle* má hodně společného,“ opáčila a založila si ruce na hrudi. „Pes potřebuje mnohem víc, než aby ses na něj jednou za pár měsíců přijel podívat. Pes potřebuje vědět, že ho miluješ. Potřebuje společnost. Někoho, na koho se může spolehnout. Někoho, kdo tady s ním bude.“

Ronan se zamračil a podíval se na ni. Tohle byl důvod, proč z jejich vztahu tak rychle vycouval. Měla napsané na čele, že touží po lásce, po domově... Byla to žena, která chtěla být milována a *zasloužila* si to. Jenže on nebyl tím pravým, kdo jí to mohl dát. Proto raději všechno ukončil dřív, než jim jejich vztah přeroste přes hlavu.

„Mluvíš teď o Hafanovi, Lauro, nebo o sobě?“

Překvapeně na něj zírala. „Tvoje ego nezná hranic, co? Ty si opravdu myslíš, že jsem se tu kvůli tobě trápila? Zes mi chyběl?“

Ve skutečnosti ano. Myslel si to. A čím byla rozzlobenější, tím víc byl Ronan přesvědčený, že se přes jejich rozchod nepřenesla stejně jako on.

„Tohle není o nás dvou, Ronane. Tohle se týká Hafana. Nemůžeš ho mít. *Nezasloužíš si ho.*“

Než stihl něco odpovědět, přibouchla mu dveře přímo před nosem. Zaslechl, jak se klíč otočil v zámku. Její reakce ho natolik překvapila, že dlouhou chvíli jen stál a zíral na zavřené dveře. Nemohl tomu uvěřit. Sakra, ještě nikdo takhle dveře Ronanu Connollyovi nepřibouchl.

Slyšel, jak se uvnitř Laura mazlí s jeho psem, jak ho ujišťuje, že u ní je před všemi tyrany a nevděčnicíky v bezpečí. Měl chuť znovu na dveře zabušit. Ale rozmyslel si to. Nechá ji, aby si myslela, že tuhle bitvu vyhrála. Stoupne jí to do hlavy a pak bude snazší se k ní znovu dostat.

Vzteky bez sebe se Ronan rychle otočil, rozdupal růže na zemi a odešel.

Ale vrátí se. Connollyové se tak snadno nevzdávají.

„Už je to v pořádku, zlatíčko,“ šeptala Laura Hafanovi a drbala ho na hlavě a za ušima. „Ten strašný chlap už je pryč.“

Otřásla se, když zaslechla, jak na ulici nastartovalo Ronanovo sportovní auto a odjelo. Ne z jejich rozhovoru... Věděla, že k tomu muselo dojít, ale když ho znovu uviděla, bylo to mnohem těžší, než si vůbec kdy dovedla představit.

Jakmile se zadívala do jeho tmavých očí, všimla si, jak se v nich blýská zlostí. Po chvílce však potemněly vášní a pak už z nich vyzařovaly jen chlad a věčnost.

Jeho vysoká postava s širokými rameny ji stále přitahovala, stejně tak jako oříškově hnědé vlasy, v nichž ve slunečních paprscích probleskovaly stopy nazrklých pramínků. Ať už měl na sobě tmavý oblek, či džínsy, vždycky je dokázal nosit s určitou grácií a na své okolí působil trochu zastrašujícím, ale přesto naprosto neodolatelným způsobem. Dokonce ani dva měsíce, kdy ho neviděla, nedokázaly potlačit city, které v ní vyvolával.

Od chvíle, kdy před několika měsíci vstoupil do realitní kanceláře, Laura věděla, že se dostala do velkých problémů. Jistě, se sestrou už prodaly několik domů hříšně bohatým lidem, ale nikdy předtím na ni pracháči nepůsobili tak jako Ronan. S ním bylo všechno jiné.

I teď po něm její srdce toužilo, přestože rozum smýšlel jinak. Na dva měsíce zmizel z jejího života a asi to tak mělo být. Koneckonců, už když si s Ronanem začala, věděla, že jejich vztah nebude mít dlouhého trvání. Byl bohatý, ona ne. Jezdil sportovním ferrari, ona vlastnila ten nejmenší volkswagen. Jeho domov byl v Irsku, zatímco ona odjakživa patřila do Kalifornie.

Povzdychla si a podívala se na psa. Bylo to velké zvíře s dlouhými rozčuchanými chlupy padajícími mu přes oči. Nikdo nedovedl s určitostí říct, jaká je to rasa. Byla to taková pouliční směska psů a Laura se domnívala, že někde mezi jeho předky musel být i poník. Hafan se na ni podíval smutným a tmavým očima, jako by celou situaci chápal. Laura se usmála.

„Máš pravdu,“ pohládila psa po hlavě, „věděla jsem hned od začátku, že s Ronanem budou problémy. Ale jak jsem mohla tušit, že se budu s tímhle úžasným a úspěšným chlapem s irským přízvukem, při němž se mi podlamují kolena, o tebe přetahovat?“

Pes zavrtěl ocasem a mlaskavě ji olízl. Laura se znovu usmála. Svým způsobem byl stejně okouzlující jako jeho majitel. Další důvod pro to, aby se ho nikdy nevzdala. Otočila se a zamířila do kuchyně. Slyšela, jak psí drápy cvakají na podlaze, neklamný důkaz toho, že se vydal za ní.

„Prima,“ ozvala se Lauřina sestra Georgia od kuchyňského stolu. „To bylo fakt slušný.“

Laura si nalila hrnek kávy, donesla ho ke stolu a posadila se naproti sestře. „No, nechovala jsem se zrovna slušně.“

„Naštěstí.“

Znala Georigiin názor na vztah s Ronanem – ne jednou jí sestra říkala: *nikdy nemíchej pracovní záležitosti s osobními* –, a neměla vůbec chuť znovu se s ní pouštět do takových diskuzí. Nevšímal si jejího vševědoucího pohledu a rozhlédla se po útulné kuchyni. Světle žluté zdi kontrastovaly s tmavými hrozivými mraky venku. Bílé kuchyňské přístroje jen zářily a černá granitová deska pracovního stolu se leskla jako obsidián. Georgia netrpělivě poťukávala prsty na skleněnou desku stolu z chromované oceli, dokud se na ni Laura nepodívala.

„Georgio, nehodlám se s tebou o tom bavit.“

„Jak myslíš,“ odpověděla sestra, položila na stůl tablet a zavřela pouzdro. „Budu tedy mluvit a ty budeš jen poslouchat. Opravdu si myslíš, že se Ronan nepokusí znovu dostat svého psa zpátky?“

„Jistěže ne.“ Hafan sebou plácl na zem a na Lauřina chodidla dopadlo jeho těžké teplé tělo, které na ni působilo jako hojivý balzám. „Je mi jasný, že přijde znovu.“

V duchu se na něj těšila. I když věděla, že si dělá marné naděje. Protože pro ně žádná společná budoucnost neexistuje. Věděla, že Ronan ukončil jejich vášnivý románěk dřív, než mohl přerůst v něco

mnohem vážnějšího. Ale nic z toho ji nedonutilo, aby tohohle přitažlivého chlapa vyhnala z hlavy.

„A myslíš si, že tenhle problém vyřešíš, když budeš jeho psa držet jako rukojmí?“

„Už to není jeho pes. Copak jsi zapomněla? Sean mi ho sem přivedl.“

„Jasně, aby ses o něj postarala, dokud se Ronan nevrátí.“ Georgia vzala hrnek do ruky a opřela se o židli.

Její blondaté vlasy byly o odstín světlejší než Lauřiny, sestřihané je měla do krátkého mikáda. Modrý odstín očí byl o něco tmavší než Lauřin, postavu měla sošnější a povahu o něco tvrdší. Byla Lauřinou nejlepší kamarádkou a sestrou.

„O co tady skutečně jde, Lauro? Chceš získat Ronana zpátky?“ Pevně objímala hrnek v dlaních.

„Chceš mu dát lekci? Toužíš mu snad zlomit srdce, tak jako ho on zlomil tobě, když se s tebou rozešel?“

„Nic takového nechci,“ odpověděla a cítila se trochu popuzeně, že Georgiu vůbec něco takového napadlo. „Kromě toho, on mi srdce nezlomil. Od začátku jsem věděla, že tahle aférka brzy skončí.“

„A je lepší být ten, kdo to skončí, než ten, kdo dostane kopačky, co?“

Navzdory všem trablům se Laura musela usmát.

„Ale jen ti chci připomenout, že celá tahle záležitost se netýká jen Hafana. A ty to moc dobře víš. Měla bys to aspoň přiznat sama sobě.“

A proč bych měla? zamračila se Laura, otevřela laptop a stiskla tlačítko. Slyšela, jak se rozběhl větrák, pár malých světýlek zablikalo, jak se počítač probudil k životu. Zatímco čekala, než všechny programy naběhnou, přemýšlela o sestřiných slovech. Možná ji opravdu štvalo, že Ronan jejich vztah ukončil s takovou rychlostí. Že od ní prostě odešel a ani se neotočil. Možná ji zraňovalo vědomí, že jeho city

k ní nikdy nebyly takové, jaké chovala ona k němu. Třeba to byla jen bolest z toho, o co všechno během posledních měsíců přišla.

Na druhé straně měla domov. Sestru. A teď i psa. Co víc by si mohla přát? Ten protivný tichý hlásek uvnitř jí pořád našeptával: *A co třeba lásku?* Ignorovala ho. Snažila se milovat, nefungovalo to. Snažila se prožít vášnivou aférku plnou sexu, ale ta se už vůbec neosvědčila.

„Asi bych měla uvažovat o klášteře,“ zamumlala.

„Asi jo,“ kývla Georgia a zasmála se. „Protože se vždycky chováš autoritativně.“

Laura se na sestru zamračila, ale musela uznat, že Georgia má pravdu. Kdyby se totiž chovala podle pravidel, asi by teď pořád pracovala pro realitní kancelář Manny Toledo a nesnažila se vybudovat si se sestrou vlastní firmu.

„Tohle je ale jeho chyba,“ zamumlala. „Je sice majitelem Hafana, ale to nestačí. Pes potřebuje někoho, kdo ho bude milovat. Na koho se bude moct spolehnout. Ronan si myslí, že si bude lítat všude po světě a všechno bude v pohodě. Že všichni na něj budou čekat s otevřenou náručí, až se vrátí.“

„Bože, obě moc dobře víme, že tady nejde o tohohle psa.“

Laura se zamračila. Čím víc o tom přemýšlela, tím byla přesvědčenější, že dělá správnou věc. Hafan potřeboval víc, než mu mohl Ronan dát... A kromě toho, stal se už součástí jejího života. Měla ho ráda a nehodlala se ho jen tak vzdát.

Protože v životě se už musela vzdát spousty věcí.

Píchlo ji u srdce a do očí se jí draly slzy. Rychle zamrkala, aby je potlačila, a hrdě zvedla bradu. Už je to pryč. Sny by se asi neměly ani na chvíli stát realitou. Má přece domov, sestru, která s ní bydlí, a firmu, kterou si s Georgiou vybudovaly tvrdou prací.